

NOVIOCACTUM

Digitale nieuwsbrief van de afdeling Nijmegen van
Succulenta

Jaargang 7 nummer 10, oktober 2022

Kees van Elk in de koffiepauze tijdens de externe excursie van de afdeling Nijmegen in 2010

SAMENSTELLING BESTUUR VAN DE AFDELING NIJMEGEN

Theo Heijnsdijk
voorzitter

0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Johanna Jongekrijg
penningmeester

0485 - 880300
johannajongekrijg@gmail.com

Riet Maessen
secretaris

024 – 3440425
rietmaessen@xs4all.nl

REDACTIE NOVIOCACTUM

Theo Heijnsdijk

0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Contributie: € 20,- per jaar (huisgenootleden € 10,- per jaar)
gironummer NL12ABNA0805932216 tnv J. Jongekrijg en/of
T. Heijnsdijk.

Bijeenkomsten:

Wijkcentrum De Schakel, Archimedesstraat 9, 6533 MA Nijmegen
Aanvang 19.30 precies.

Afdeling
Nijmegen

succulenta

Koninklijke Nederlandse vereniging van liefhebbers
van cactussen en andere vetplanten

Uitnodiging

Op dinsdag 11 oktober komt Andre van Zuijlen met een lezing over zijn reis naar het zuidwesten van de USA (Nevada, Utah, New Mexico en Texas) in 2012.

Op dinsdag 8 november gaat Theo verder met zijn plaatjes en praatjes 'Succulenten van A tot Z'. Het eerste deel dateert al weer van oktober 2021. Toen was hij blijven steken bij Crassula, dus er is nog genoeg over.

Deze bijeenkomsten zullen zijn op onze nieuwe locatie:

Wijkcentrum De Schakel
Archimedesstraat 9
6533 MA Nijmegen

Verslag bijeenkomst 6 september 2022

Aanwezig: Theo, Gerard, Truus, Riet, Jan, Johanna, Ben en Jac.

Deze avond was ten huize van Riet Maessen. Aan het begin van het seizoen was het nog onduidelijk op welke locatie we de bijeenkomsten zouden gaan houden. Daarom had Riet voorlopig haar huis opengesteld. Niet ongunstig, want het was prachtig weer en heerlijk vertoeven in haar tuin.

Buiten bij Riet

Omdat enkele leden en 1 lid in het bijzonder wat laat kwam, begonnen we de officiële vergadering pas om half 9 i.p.v. half 8.

Johanna begon met een verheugende mededeling, die een eind maakte aan de discussie of we huiskamerbijeenkomsten zouden gaan houden of toch terug naar de school zouden gaan.

Ze heeft contact gehad met wijkgebouw De Schakel in Nijmegen. En het blijkt dat we daar van één van de zalen gebruik kunnen maken. Ze blijken het principe dat het iets met de wijk te maken moet hebben, verlaten te hebben en het nu voor heel Nijmegen geldt. En we zijn tenslotte een Nijmeegse vereniging. Bovendien hoeven we geen huur te betalen, alleen het huren van de beamer kost € 6,20 per uur. Dit is dus aanzienlijk goedkoper dan de school Yuverta. Ben en Johanna zijn wezen kijken en kregen een zeer vriendelijk onthaal. De zaal was prima, we konden de beamer van daar gebruiken en de sfeer bleek heel ontspannen en aangenaam te zijn.

Vanaf nu zullen we dus de **tweede** dinsdag van de maand bij elkaar komen in De Schakel, Archimedesstraat 9, 6533 MA Nijmegen.

Riet zal de Klimopgroep en de school laten weten dat we niet meer komen.

Omdat we het programma voor de rest van het jaar nog niet gepland hadden, vraagt Theo eerst naar ideeën hiervoor. Ben zal Wilbert Hetterscheid vragen iets over euphorbia's te komen vertellen (dit gaat niet door JJ) In december zal Mireille gevraagd worden de quiz te doen en Theo wil zijn succulenten van A tot Z vervolgen.

Dan komen we aan het eigenlijke programma van deze avond. Ieder lid zal iets vertellen over zijn (meegebrachte) planten. Jac bijt de spits af met een plant, die hij bij een buurtactiviteit heeft gekocht. Op het etiket staat Oleander, maar dat is het duidelijk niet. Met behulp van een zaklamp, die inmiddels nodig is in de donkere tuin van Riet, zijn we het erover eens, dat het een Asclepiadaceae moet zijn, maar welke?? We zeggen tegen elkaar, dat we toch eigenlijk naar binnen moeten gaan, omdat het wel erg donker wordt buiten, maar niemand maakt aanstalten, want het is één van die bijzonder zachte zomeravonden, waar iedereen van geniet.

Telefoons en zaklampen kwamen eraan te pas om de planten te kunnen bekijken.

Dus komen er lichtjes van telefoons en zaklampen tevoorschijn om de planten te kunnen bekijken.

Jan Braks heeft een hele bak met planten meegenomen. Voornamelijk om de naam en bijzonderheden van de planten te weten te komen. Er blijkt o.a. *Trichocereus bridgesii*, een *Rebutia perplexa* met erg veel scheuten, wat normaal is voor deze plant, een *Adenium obesum* zonder blad en een niet te determineren caudex uit de bak te komen. Verder een *Euphorbia spirosticha* volgens de nieuwe taxonomie, de 'echte' bisschopshuis *Astrophytum myriostigma* en een prachtige *Crassula columnaris* en *C. pyramidalis*. Prachtig compacte planten.

Riet heeft een kleinste conophytum in bloei. De *Conophytum achabense*. Later komt ze met nog meer conophytums als Ben vertelt over lithops en conophytums. Hij heeft er veel gezaaid met zaad van Succulenta, de Mesem studiegroep en Mesa Garden. Hij

komt met een nog kleinere conophytum, nl. *C. reconditum*, wat verborgen betekent. Werkelijk, een mini-mini. De grootste conophytum is *C. bilobum* v. *griseoviridis*. Riet haalt uit haar kas een prachtig bloeiende *C. calculus* en een vierkante conophytum: *C. cubicum*. Er bestaan ook nachtbloeiers, die heerlijk ruiken.

Er ontstaat een levendige discussie over de naamgeving.

Wat is precies een soort.

Vroeger werd er alleen naar

uiterlijke kenmerken gekeken, nu wordt er DNA bepaald. Maar het blijft een lastig iets. Een soort is ook geografisch bepaald. Er zijn ringsoorten, die zich bijv. rond een gebergte verspreiden en elkaar dan weer tegenkomen. Ze blijken elkaar dan niet meer met elkaar te kunnen kruisen.

Johanna heeft veel planten, vnl. *haworthia*'s, meegenomen om weg te geven. Ze moet wat ruimte maken voor planten van Ben, die straks even zonder kas zit. Eén van die *haworthia*'s: *H. cooperi* var. *truncata* laat onder het licht van een telefoon wel heel mooi zijn 'lichtvensters' zien.

Gerard en Truus, die nog ver moesten rijden, braken op en de rest wat later ook. Het was een bijzondere avond, waarbij we veel over de planten gepraat hebben.

Riet had de kleine Conophytum, *C. achabense* in bloei

Johanna Jongekrijg.

Jac zorgt voor de juiste lichtval terwijl Johanna *Haworthia cooperi* var. *truncata* (foto hieronder) fotografeert.

In memoriam Kees van Elk

Op 5 september 2022 is ons lid Kees van Elk overleden. Hij was 90 jaar oud.

Met het overlijden van Kees verliest de afdeling een van de meest markante leden. De foto op de voorpagina van deze Noviocactum toont Kees in uitgaanstenuue, en deze laat al een aantal van zijn unieke kenmerken zien: colbertje, pet en koffie, veel koffie. Ergens in dat colbertje bevond zich ook een snoeischaar. Die kwam bij allerlei gelegenheden plotseling tevoorschijn. Bijvoorbeeld toen Loes bij een kasbezoek in Appeltern zich afvroeg hoe je een roos moet snoeien. Kees wist dat en kon het meteen demonstreren. Op onderstaande foto uit 1991 zien we Kees in de karakteristieke houding van de echte cactusliefhebber, zoekend naar nieuwe aanwinsten.

Kees is in 1967 lid van Succulenta geworden; hij was dus al 55 jaar lid. Ik leerde Kees kennen toen ik me in 1985 bij de afdeling Nijmegen aansloot.

Kees tijdens de externe excursie in 1991

Kees met Jos Sweere tijdens de viering van het 50-jarig bestaan van de afdeling in december 1986

De afdeling was toen veel groter dan nu; er waren zo rond de 40 leden. Toen Foppe Brolsma met ingang van januari 1990 wegens tijdgebrek als algemeen bestuurslid aftrad, kwamen de overige bestuursleden op het idee om Kees te vragen als opvolger. Het was ons opgevallen dat hij veel wist; niet alleen over cactussen en andere planten, maar hij kon over heel veel zaken meepraten. Misschien kwam dat mede doordat hij veel naar de radio luisterde en zo steeds goed op de hoogte was van wat er allemaal speelde in de maatschappij. Ik was inmiddels voorzitter en aan mij de taak om hem het bestuur in te praten. dat was niet zo makkelijk, hij zat ook al in het bestuur van de postzegelclub en hij droeg daar onder andere zorg voor de verzending van setjes zegels naar de leden. Het lukte om Kees binnen te halen.

In 1991 waren we ook een eigen afdelingsblad 'Het Aureool' begonnen en zowel bij de inhoudelijke invulling als bij de fysieke productie en de distributie vervulde hij de eerste jaren een belangrijke rol.

Hij was de vaste notulist van de afdelingsbijeenkomsten. In die tijd werden bij iedere bijeenkomst (die toen nog vergadering heette)

Kees met Jan Clappers tijdens de cactusmarkt 1991 in het Kolpinghuis de notulen van de vorige nog besproken en formeel vastgelegd. Omdat Kees naar eigen zeggen nogal wat uit zijn duim zoog, werd de term 'notulen' al gauw vervangen door 'verslag'.

Voor de jaarlijkse cactusmarkt in het Kolpinghuis maakte hij een aantal aanplakborden (hij was tenslotte timmerman) om op daarvoor door de gemeente aangewezen plekken te kunnen plaatsen. Een paar jaar achter elkaar zijn Kees en ik met zijn auto (oranje als ik me goed herinner) en gewapend met zijn grondboor door Nijmegen getrokken om die borden de grond in te krijgen. Dat Kees moeite had met het verschil tussen links en rechts leidde daarbij wel tot onverwacht weggedrag.

In 2004 stopte Kees met zijn bestuurswerk. Hij bleef wel volop meedoen met de andere activiteiten: de afdelingsavonden, de nieuwjaarsbijeenkomsten, de zomerse kasbezoeken bij de eigen afdelingsleden, de jaarlijkse uitstapjes en de opbouw van de cactusmarkt en het opruimen na afloop daarvan. Kees was vrijgezel en bewoonde in zijn eentje een eengezinswoning in Ewijk. Huishouden was niet echt zijn ding en

Spelletje bij de nieuwjaarsbijeenkomst bij Loes en Theo in 2001

hij schaamde zich een beetje voor de rommelige indruk die bezoekers vast wel zouden krijgen. Dat was de reden dat hij niet erg happig was om zich op te geven voor een zomerse kasbezoek van de afdeling. Als dat er dan toch een keer van kwam, dan was hij met behulp van familieleden dagen van te voren al bezig om de boel in de ogen van de bezoekers toonbaar te maken.

In de jaren negentig kwam ik er iedere twee maanden over de vloer om de losse kopieën van 'het Aureool' af te leveren. Samen gingen we die dan sorteren, nieten en verzendklaar maken. Dat was aan de tafel bij het raam waar hij een groot deel van de dag doorbracht. De lamp boven die tafel diende voor mij als een soort signalering. Als die niet brandde, was Kees niet thuis. De gesprekken tussendoor gingen voornamelijk over de planten en de club, maar ook wel over zijn jeugd en de relatie met zijn stiefmoeder. Zijn moeder was overleden toen Kees 10 jaar oud was. Natuurlijk gingen we ook in de kas en de tuin kijken.

Kees wist veel over van alles, maar in het bijzonder van planten. Dat bleek ook in zijn achtertuin waar hij planten van allerlei geslachten verzamelde. De voortuin werd gedomineerd door een

Kees in 2016 tijdens een zomers kasbezoek bij Tonnie Vogelaars in Grave

flinke boom met daaronder onder meer wat fraaie helleborussen. Later kwam er een zeer grootbloemige hibiscus bij. Ik meen dat de grote boom op een gegeven moment gekapt is.

Kees kwam altijd op de fiets naar de afdelingsbijeenkomsten in Nijmegen (de auto was al snel uit beeld). Met het vorderen van de leeftijd werd dat op den duur te zwaar en vanaf die tijd werd hij door mij gehaald en gebracht. Later nam Ton Ramak die taak over. Zijn levensstijl was niet echt gezond te noemen. Roken, laat naar bed en zich met koffie op de been houden. Waar Kees is, is koffie, dacht ik altijd. Gezondheidsproblemen begonnen een steeds grotere belemmering te worden. Een hartoperatie was nodig, maar ook daarna kon hij door COPD en een aneurysma in zijn been niet goed meer voortbewegen. Meegaan met excursies zat er niet meer in. Als het enige afdelingslid zonder computer werd het contact met de afdeling steeds lastiger. Door de coronapandemie konden we de laatste paar jaar slechts een paar keer bij elkaar komen. Het lukte Kees niet meer om daarbij te zijn.

Ik blijf me Kees herinneren als een verrassend veelzijdige, goed gehumeurde man, wars van enige poespas en altijd bereid om de helpende hand toe te steken.
Wij wensen zijn familie alle sterkte toe bij het verwerken van het verlies.

Theo Heijnsdijk

Waar Kees is, is koffie (foto uit 2010 bij Loes en Theo)

Herinneringen aan Kees van Elk (1)

door Johanna Jongekrijg

Hoewel het In Memoriam van Theo behoorlijk compleet is, wil ik graag toch ook nog wat persoonlijke herinneringen ophalen.

Een aantal jaren vormden Kees samen met Theo, Riet en mijzelf het bestuur van de afdeling Nijmegen.

We gingen toen vaak met ons 4-en naar de ALV, die toen nog 2 x per jaar werd gehouden. Dat waren altijd heel gezellige dagen. Boterhammetje mee voor tussen de middag en na afloop altijd naar de Chinees, omdat Kees daar zo van hield.

Middagpauze met koffie en boterhammen in het zonnetje tijdens de najaars ALV 1997 in De Uithof in Utrecht.

Mijn eerste bezoek bij hem thuis, kwam al toen ik net lid was van de afdeling en langs ging bij diverse leden. Bij die gelegenheid was ik bij hem op bezoek met George Buchner. Het was mijn eerste 'confrontatie' van hoe je als man alleen kon wonen. Iedere

kamer van zijn huis huisvestte een andere plantensoort. In de vensterbanken van zijn huiskamer stonden allemaal verschillende Hoya's, die zeer rijk bloeiden. Tenminste.....ik weet niet hoe lang de uitgebloeide bloemenresten al in de vensterbanken lagen.... Volgens mij was het dat ik samen met George kwam, anders weet ik niet of hij mij uitgenodigd had. Maar gezellig was het wel! Later, als we bestuursvergadering bij hem hadden, werd er eerst opgeruimd, begreep ik.

In de tijd dat ik in Beuningen woonde heb ik meer contact met hem gehad. Hij ging op vrijdagavond vaak op de fiets naar Overvecht, dat vlak bij mijn huis lag. Daarna kwam hij dan nog even buurten bij mij.

Hij was toen al met pensioen van zijn werk bij een hoveniersbedrijf meen ik. Dus menige plant in mijn tuin werd besproken. En soms kwam de al elders genoemde snoeischaar, die hij altijd in zijn fietstas bij zich had, tevoorschijn.

Toen Ton van Hees overleden was haalde ik hem ook altijd op om naar de bijeenkomsten te gaan. 's Middags kreeg ik dan steevast een telefoontje, ik hoefde hem er nooit aan te herinneren. Eén keer heeft hij mijn leven gered. Het is denk ik wel bekend dat ik een spinnenfobie heb. We reden op de van Heemstraweg en opeens kwam er vlak naast mij een spin naar beneden. Paniek!!! Maar Kees, met zijn rustige stem, leidde mij naar de kant van de weg, stapte uit en ging rustig de spin vangen. Of hij hem echt gevangen heeft, zal ik nooit weten, maar op de een of andere manier geloofde ik hem en kon ik rustig verder rijden.

Zijn gehoor ging steeds verder achteruit, dat was wel eens lastig in het donker in de auto, maar veel erger was natuurlijk dat hij op de bijeenkomsten ook steeds minder ging verstaan. Maar zoals alles, wat met zijn gezondheid te maken had, deed hij daar vrij laconiek over.

De laatste keer dat ik hem bezocht heb, was omdat hij de telefoon niet meer opnam. Ik kon geen telefoonnummer van een van zijn familieleden meer vinden en ben toen op een zondagmorgen maar langs zijn huis gereden in de hoop dat zijn burens misschien

iets wisten. Ik reed voor en tot mijn vreugde zag ik meteen dat hij, zoals altijd, in zijn stoel aan de tafel voor het raam zat.

Hij had een geregeld leven gekregen van half 10 's morgens tot half 10 's avonds. Gedirigeerd door de thuiszorg. Hij die een nachtmens was en pas naar bed ging als de ochtendkrant op de mat lag en hij nog even de koppen kon snellen. Maar ook daar had hij zich bij neer gelegd.

Hij was de enige van onze club, die geen computer had en dus Noviocactum niet via de mail kon lezen. Daarom heb ik het sinds dat genoemde bezoek geprint voor hem en opgestuurd. Zo bleef hij toch nog een beetje op de hoogte.

Van de familie hoorde ik dat hij maar een week in het verpleeghuis is geweest. Toen was de soep op.

Johanna Jongekrijg

Kees krijgt op de ALV van 2007 het speldje voor het 40-jarig lidmaatschap opgespeld door de voorzitter Jack Schraets.

Herinneringen aan Kees van Elk (2)

door Jac Niessen

De zon schijnt uitbundig in Beuningen op de dag van de begrafenis van Kees van Elk. Voor de kerk verzamelen zich familie, vrienden en bekenden. Een mooie dienst zal volgen. Kees kan ik me herinneren vanaf de eerste dag dat ik een bijeenkomst van Succulenta afd. Nijmegen bezocht. Ik ging mee als gast naar de 'cactusclub van Nia', zo'n 25 jaar geleden. In een geanimeerd gezelschap mocht ik meedoen aan een kennisquiz. Kees, colbertje met sjaaltje, was de quizleider. Met zijn karakteristieke stem stelde hij de vragen en de leden en aanhang, kruisten de meerkeuze-antwoorden naar goeddunken aan. Na afloop sprak Kees me aan. Je had ze heel lang allemaal goed. "Maar halverwege ging je ineens de mist in. Toen bakte je er niets meer van!"

Die onverbloemde scherpte is me altijd bijgebleven.

Kees spaarde postzegels. Toen we een keer bij hem kwamen 'kasje kijken', vertelde hij, dat onverlaten waren binnengedrongen in zijn huis en zijn postzegels gestolen hadden. Een bijna ontroostbaar verlies voor hem. Want met zoveel toewijding als hij overdag zijn cactussen en vetplanten verzorgde, zoveel aandacht gaf hij 's avonds en 's nachts aan zijn postzegels. Maar ondanks deze grote teleurstelling, zowel over de gestolen verzameling als over de dader, die hij bekend veronderstelde, begon hij opnieuw met verzamelen.

Op onze jaarlijkse cactusmarkt in het Kolpinghuis hielp Kees mee met opbouwen. De tafelbladen waren loodzwaar. Terwijl we elk tafelblad met zijn tweeën oppakten, zagen we Kees in zijn eentje in de weer met zo'n blad. Half op zijn rug en in één hand rustend, droeg hij het blad kalm en beheerst door de zaal, alsof hij het dagelijks deed. Hij vond het zelf uit.

De pastor vraagt of we na afloop buiten de kerk een erehaag willen vormen. De begrafeniswagen staat klaar. De kist vol

bloemen wordt onder toezicht oog van de kerkgangers in de auto geschoven. Het kruis achter op de kist kijkt naar buiten. Dan sluit de begrafenisondernemer de deur en rijdt de wagen naar het kerkhof verderop. Voor zijn planten wordt gezorgd vernemen we van een van zijn naasten.

Jac Niessen

Kees krijgt op de ALV van 2017 het speldje voor het 50-jarig lidmaatschap opgespeld door de voorzitter Frans Mommers.

Herinneringen aan Kees van Elk (3)

door Theo Heijnsdijk

Als vrijgezel nam Kees het niet zo nauw met de regelmaat, of misschien beter gezegd, hij had een geheel eigen regelmaat ontwikkeld. Een vaste dagindeling had hij niet. Hij had zo zijn bezigheden, bijvoorbeeld voor de postzegelclub, zijn muntenverzameling en natuurlijk zijn kas met cactussen en vetplanten. Hij deed ook klussen en klusjes voor zijn familie en dan bleef hij daar vaak ook eten. Zeer laat, zeg maar midden in de nacht zocht hij zijn bed op en zeer laat kwam hij er weer uit. En waar Kees was, was koffie. Als ik bij hem (meestal zonder afspraak) kwam stond er bijna altijd een glazen kan met vaak lauwe koffie onder een theemuts. Die was wel vrij slap, en dat was misschien maar goed ook, want wie verdraagt dergelijke hoeveelheden.

Een agenda hield Kees vermoedelijk niet bij en zo kwam het bijna standaard voor dat de deadline voor ons afdelingsblad al zeer nabij was, maar dat Riet de 'notulen' nog niet van Kees ontvangen had. Na een telefoontje zette hij zich dan maar aan het schrijven. Het epistel (handgeschreven op blocnotevelletjes), werd dan per post naar Riet gestuurd en die ging het dan uittikken op de computer om het vervolgens met de toen gangbare matrixprinter uit te printen. Zijn verslagen waren soms vele kantjes lang. Als voorbeeld op de volgende pagina de eerste bladzijde van een 3 pagina's tellend verlag van de externe excursie in 1991.

Opmaakprogramma's waren voor de doorsnee mens toen nog niet beschikbaar. Letterlijk met knippen en plakken werd iedere bladzijde (in zwart-wit) door Riet en mij samengesteld. Voor 16 pagina's A5 waren 8 vellen A4 nodig.

Vervolgens kwam Kees weer in actie. De eerste jaren kwam hij met de auto naar mij in Nijmegen en samen togen we met de originele A4-tjes naar de Bijleveldsingel waar een zwager van Kees, Adri, mede-eigenaar was van een architectenbureau. Daar mochten we gratis kopiëren. Alleen had de kopieermachine geen instelling voor dubbelzijdig kopiëren. Dat betekende dat je eerst 45 kopieën van een bladzijde moest maken, vervolgens de kopieën weer op de juiste manier in de papierla van het apparaat moest leggen om daarna achterzijde van de betreffende pagina 45 keer

IMPRESSIES VAN DE EXCURSIE

op zaterdag 6 april 1991

Voor iemand die gewend is om 's nachts om een uur of 4 naar bed te gaan en er niet voor 12 uur 's middags uit te komen, voor zo iemand is het 's ochtends om 6 uur op moeten staan haast een halsmisdaad. Maar als je om 8 uur bij station Dukenburg moet zijn, wil dat zeggen dat je vanuit Ewijk om 7 uur op de fiets moet zitten (rekening houden met bandenpech!). Zodoende was ik reeds om 20 voor 8 als eerste op het verzamelpunt aangeland. Mooi 20 minuten de tijd dus om het cryptogram uit de Gelderlander op te lossen. Mooi niet dus. Nog maar enkele oplossingen gevonden hebbend kwam Wim van der Heyden met echtgenote de parkeerplaats op rijden en zij nodigden mij uit de resterende tijd bij hun in de auto door te brengen om een beetje uit de wind te zitten. Kort daarna ging de zaak pas goed aan het rollen en kwam de een na de ander het parkeerterrein op rijden. Toen allen aanwezig waren stapte iedereen in zoals het uitkwam en vertrokken wij richting Reeuwijk. Ons inmiddels nieuwe lid Henk van Wijnhoven viel de "eer" ? ten deel dat het halve bestuur bij hem instapte, namelijk Johanna en Kees. Henk is een prima chauffeur en hij maakt vele duizenden kilometers per jaar. Maar hij rijdt een tweede hands auto en de vorige eigenaar houdt van goed gereedschap. Zodoende hadden wij van alles bij de hand toen wij 'lek reden': een goed reservewiel, een prachtige krik, mijn helpende hand, alleen..... geen kruissleutel of iets dat daarvoor door kon gaan. Gelukkig stond de praatpaal ± 50 meter verderop. Na enig wachten, waarbij bovengenoemd cryptogram nog goed van pas kwam, arriveerde de Wegenwacht en binnen 5 minuten konden wij de weg naar het verzamelpunt, het AC wegrestaurant bij Bodegraven hervatten. Daar troffen wij de andere excursisten die reeds aan de laatste slokken van hun tweede (gratis) kopje koffie toe waren. De koffie smaakte me overigens prima, maar voor een erkend koffieleut als ik zijn twee kopjes niet genoeg.

De volgende kopjes heb ik zonder meer gepakt, maar met een slecht geweten. Waarschijnlijk moet je na het tweede kopje weer langs de kassa om de derde te betalen, waarna je de vierde weer gratis krijgt. Ik vind het maar ingewikkeld.

te kopiëren De kopieermachines in die tijd waren nog niet zo goed als tegenwoordig en het kwam vaak voor dat het papier vastliep en met veel moeite, gescheurd en al er weer uit kwam. Dat de buitenkant op lichtgeel papier, dat we zelf meebrachten, moest komen, maakte de zaak nog complexer. Al met al was het een zeer tijdrovende klus.

Als dat uiteindelijk dan allemaal gebeurd was, vertrok Kees naar Ewijk om daar alles te sorteren, steeds 4 dubbelzijdige A4-tjes in de goede volgorde op elkaar te leggen, te nieten en te vouwen en met een adresetiket dicht te plakken. Vervolgens plakte hij er postzegels op, waarna alles naar de brievenbus kon.

Zo'n tien jaar later, maakten we alles op de computer. Ik liet het uitgeprinte werk op de school waar ik in dienst was, kopiëren en daarna bracht ik het naar Kees. Weer later leverde ik het werk gewoon digitaal af bij de huisdrukkerij van mijn school, waarna het compleet geprint, gesorteerd, geniet en gevouwen uit de machine kwam. Ik hoefde het alleen nog maar te verzenden. Het betekende wel dat mijn tweemaandelijks bezoekjes aan Kees kwamen te vervallen.

Kees leverde niet alleen de verslagen van de bijeenkomsten. Op de een of andere manier was hij gegrepen door het verschijnsel limerick en hij liet ons een drietal A4-tjes toekomen met limericks met betrekking tot cactussen. Op de volgende bladzijde een deel van zo'n A4-tje. Hieronder de enige die we in het blad gepubliceerd hebben:

Een cactus te Leek
kreeg van zijn buur een steek
"Zeg wil je dat wel laten,
zo kom ik vol gaten.
Dit is al de derde keer deze week."

Nog een:

Een cactus te Ooyen
zat onder de vlooiën
Die zogen hem uit
zodat tot besluit
men de cactus kon rooien

EEN KAKTUS TE HORST
VERSMACHTE VAN DORST
BAAS GEEF ME WATER,
NIET STRAKS OF LATER,
WANT DE ZON BRANDT EEN GAT IN M'N BORST

EEN KAKTUS TE HOOG SOEREN
STONA STIEKEM TE LOEREN
TOEN DE BAAS, NA'T LUCHTEN
KUNSTMATIG DE BLOEMEN BEVRUCHTTE
DAARVAN RAAKTE HY OVER ZIN TOEREN

'N HORDE DOPLUIZEN TE HAARZUILEN
HADDEN HONGER EN KONDEN WEL HUILEN
WANT DE PLANT WAAROP ZE ZATEN
HAD DOOR HUN ZWIGEN'T LEVEN GELATEN
EN ZE KONDEN NIET VAN PLANT RUILEN

EEN KAKTUS OP DE MARKT
ONTDEKTE DAT HY VOOR EEN KWART
DOOR FOUTEN BY 'T KRUIZEN
OP DOOR BYEN, OF DOOR LUIZEN
VREEMDE GENEN BEZAT

Toen Loes en ik eind 1992 naar Appeltern gingen verhuizen, kocht ik in het dorp Grashoek, in de Brabantse Peel, voor f 200,- een oude houten kas. Ik moest hem wel zelf afbreken. Diverse leden van de afdeling, waaronder Kees boden aan om te helpen. Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Als oud timmerman had hij het inzicht over de beste aanpak. We hebben een paar mooie herfstmiddagen doorgebracht om alles netjes te demonteren.

Theo Heijnsdijk

Kees in 1992 bij het demonteren van de oude houten kas die Theo gekocht had.

Kees van Elk. Plaats en datum onbekend